

[Kent Kirk]

Et andet forhold, som der også skal findes en løsning på, er de bidrag til politiske partier, som fagforeningsmedlemmer bliver påtvunget. Vi går ind for en klar adskillelse af arbejdsløshedskasserne, fagforeningsmedlemskab og støtte til politiske partier. Derfor har vi arbejdet for, at de enkelte fagforeningsmedlemmer ved lov sikres, at de ikke kan påtvinges økonomisk at støtte politiske partier, som de absolut ikke sympatiserer med.

Vi mener også, at Folketingets vedtagelse af dagsorden nr. D 68 den 12. april klart har præciseret denne holdning – det er den dagsorden, der pålægger regeringen at fremsætte et lovforslag til løsning af dette problem – og jeg forstår, at den nye KVR-regering ligesom den gamle firkløverregering er indstillet på at fremsætte et lovforslag herom.

Vi kan tilsige vores fulde støtte til at få disse 2 lovforslag vedtaget så hurtigt som muligt, så vi får fjernet nogle af de reelle problemer, der findes på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hr. Kent Kirks indlæg var jo også præget af venlighed, men er naturligvis alligevel en skuffelse for mig, for jeg havde håbet, at den gamle konservative holdning endnu var rådende.

Ifølge folketingsforhandlingerne den 9. februar 1982, mens De Konservative endnu var i opposition, sagde fru Grethe Fenger Møller – jeg citerer fra sp. 1425–26:

»Vi er fra konservativ side tilfredse med, at regeringen nu endelig fremkommer med et lovforslag, der vedrører eksklusivaftaler. Det er jo ikke ubekendt, at vi fra konservativ side tidligere i Folketinget, senest i maj 1981, har været meget indstillet på, at nu måtte man indføre et forbud mod eksklusivaftaler. Derfor hilser vi regeringens lovforslag velkommen, men vi føler os også forpligtede til at vurdere dette lovforslag sagligt og kritisk, for spørgsmålet er, om det er vidtgående nok.«

Det var den konservative holdning i 1982. Har man forladt denne linie?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Glønborg for spørgsmålet, fordi det giver mig mulighed for at præcisere, hvori problemet består.

På den ene side har vi eksklusivaftalerne, som kan indgås, fordi vi ønsker, der skal være aftalefrihed her i landet; på den anden side støtter vi alle de kræfter ude i samfundet, som ikke laver eksklusivaftaler. Derfor er vores holdning den, at inden for den offentlige sektor skal der ikke være eksklusivaftaler. Vi er glade for, at Dansk Arbejdsgiverforening i deres vedtægter har et forbud mod eksklusivaftaler, og vi håber også, at man i den øvrige del af det private erhvervsliv ikke vil etablere eksklusivaftaler. Men da der er aftalefrihed her i landet, kan vi ikke undertrykke denne aftalefrihedsregel.

Ole Henriksen (SF):

Jeg synes, det er godt, at hr. Glønborg lægger vægt på, at dette skal være en principiel debat, for ret meget nyt kan der vel ikke komme ind i det af konkrete ting.

Jeg lagde mærke til, at der var et enkelt tilfælde fra Grenå, som var nyt, og så har der været noget her inden for det sidste stykke tid inden for staten, hvor én skulle være blevet pålagt at gå ind i en organisation for at få jobbet. Jeg ved ikke, om det er i Provsteforeningen eller i Præsteforeningen, man har lagt vægt på at vedkommende skulle melde sig ind.

Jeg synes, at det, der må stå fast, er, at eksklusivaftaler i al almindelighed på det private arbejdsmarked omfatter et sted mellem 1 og 2 pct., flere eksklusivaftaler findes der ikke, og hele den offentlige sektor har det ikke.

Vi er altså nede i et område, hvor der godt kan findes en række eksempler på ting, som er uheldige. F.eks. kunne man fremdrage tilfælde, hvor en kristen arbejdsgiver ikke ville beskæftige en kvinde, som havde fået en abort. Det er heller ikke særlig heldigt. Man kunne finde nogle kristne arbejdsgivere, som pr. holdning kun beskæftigede kristne arbejdere – om de er kristne, ved jeg ikke, men så medlemmer af Kristelig Fagforening; det er den fagforening, som siger, at vi skal bære hinandens byrder. Der er jo også det kristne fællesforbund, hvor man jo egentlig er sammen med Kristelig Arbejdsgiverforening, og dér forstår jeg godt, at man kan sige, at vi skal bære hinandens byrder.

Derudover synes jeg, at de tilfælde, vi får kendskab til med jævne mellemrum, skal vel ikke gøre, at hele den øvrige del af arbejdsmarkedet skal pålægges nogle restriktioner, som gør det utåleligt at indgå normale aftaleforhold og